Broj istisaka iznosi 15.000

God. II.

Naša

Br. 3.

Gospa Lurdska

Mjesečno ilustrirano glasilo
Majke Božje Lurdske,
BLAGOSLOVLJENO
OD SV. OCA PAPE, PIJA X.

„Po Mariji k Isusu!"

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

Kat. tiskovno društvo. Rijeka 1909.

ZAHVALNICE.

J. Rak. — Koliko puta dahnem u svom životu, neka bude slavljena prečista Djevica, čijom pomoću i pijući Lurdsku vodu bih oslobogjena teške nervozne (živčane) bolesti.

Fr. Careva iz Kaštela sa svojom kćerkom obećaje vječnu zahvalnost Lurdskoj Gospi, koja ih je na čudoviti način od teške bolesti oslobodila.

Antun Bubić najsrdačnije zahvaljuje moćnoj Djevici Lurdskoj, što je po Njezinu zagovoru i uporabom blagoslovljene Njezine vode, njegov sin baš čudnim načinom ozdravio od *škarlatine,* iza koje se pojavila bila i nemila *nefritis.* Slava i hvala milosrdnoj Majci!

Josip Jung trećor. iz Varaždina hvali Majci Božjoj na milosti oslobogjenja teških duševnih napasti, koje su ga kroz dugo vremena uznemirivale.

Alojzije Evetovitj iz Hrtkovcah kliče: „Budi uvijek slavljena mila Gospa, male Bernardice, koja si svojim zagovorom kod Boga isprosila, da je moja mala kćerka u par časa, poslije napitka sv. Vode Lurdske, ozdravila od 7 mjesečne srčane bolesti.

Mijo Stević iz B... iz dna srca zahvaljuje Djevici Lurdskoj na milosti ozdravljenja od 4 godišnjeg teškog reumatizma, koju je milost zadobio poslije obavljene devetnice iz *Vjenčića* i mazanjem sv. Vode Lurdske.

„Moje malo djetešce — piše nam M. Megjurečan — veoma je bolovalo na ušima. Sve moguće lijekove sam upotrebljavala, ali nikakove koristi. Utekoh se za tim devetnicom Bezgriješnom Začeću i upotrebivši Lurdsku vodu, dijete mi ozdravi. Hvala i slava Prečistoj Djevici!“

Janko Lacković iz Plešivice (Hrvatska) piše nam: „Rodio mi se sinčić prije sedam mjeseci, koji je od poroda bio uvijek bolestan; svakim je danom sve više slabio. Liječnici su ga već ostavili i izjavili, da mu nema pomoći. Ali, u svojoj žalosti sjetih se milostive Majčice Marije i izručih sinčića pod Njezinu zaštitu. Sa svojom suprugom započeh moliti Devetnicu Gospi Lurdskoj i obećah, da ću maloga pretplatiti za glasnik „N. G. L.“, i da ću poslati na dar 4 kr. za gradnju crkve Gospe Lurdske na Rijeci, a šest kruna za 6 istisaka „N. G. L.“, da ih drugima razdijelim i javno se zahvaliti u „N. G. L.“, ako mi sinčić ozdravi. Hvala dragome Bogu i milostivoj Djevici moj je sinčić sada posvema zdrav, zato iz dna duše kličem: «*Na vijeke budi slavljena, Djevo preblažena!*«

Darovi za Crkvu:

Ovi darovaše po 2 krune, *da budu dionicima 260 Vječnih sv. Misa:*

J. Močinić, J. Subot, J. Bačić, F. i A. Nidma, J. Kamerl, B. Šimunović, M. Deželić, J. Jelačić, M. Modrić, I. Muselin, M. Rogić, P. Sabljak, A. Bičanić, R. Domer, T. Martinić, Š.

God. II. - Br. 3. RIJEKA dne 8. ožujka 1909.

Urednik i izdavatelj:
O. BERNARDIN ŠKRIVANIĆ,
Provincijal Kapucina.

Naš „Vjerujem!“

NAŠA je ljubav prema «lijepoj» Gospi doista srdačna! Naše je pouzdanje u «lijepu Kćer neba» neograničeno! Naša je nada, koju polažemo u Majku našu, velika! Zašto dakle da ne navedemo, ne saberemo i ne istaknemo sve *istine,* koje nas je «Gospa sa Pećine» izričito naučila i koje ona hoće, da pred čitavim

svijetom otvoreno, odlučno, odvažno, ispovijedamo i vjerno ovršujemo?!

Te su istine tako mile, one su tako utješljive, one su tako značajne, tako spasonosne, da ne bi smjelo biti katolika, koji ih ne bi poznavao i duboko ih u srce usadio.

Gle čuj, mili čitatelju, te istine, čuj te nauke, čuj taj Marijanski «*Vjerujem!*»

Ja *vjerujem*, o Marijo, bisere moj, u Tvoje Bezgrješno Začeće; ja tu istinu vjerujem, jer nam je sâm nepogrješivi Namjesnik Tvoga Božanskoga Sina, sv. Otac Papa, naložio, da to držimo članom svoje sv. Vjere i jer si Ti sama, Neporočna Djevice, svečano rekla dne 25. ožujka skromnoj Lurdskoj Pastirici: «*Ja sam Bezgrješno Začeće!*»

Ja *vjerujem*, o Marijo, spasu moj, da je od osobite važnosti za naš vječni spas, da lijepo, pobožno, dostojanstveno činimo znak sv. Križa, osobito, kad to činimo pred svijetom, u javnosti. Ja to vjerujem, jer si ti to sama u prvomu Prikazanju podučila malu Bernardicu, koja je do posljednjega daha najsavjesnije ispunjavala Tvoju želju, tako da je jedan očevidac šestoga Prikazanja rekao: «*Ako se u nebu križaju, sigurno ne čine toga ljepše i tačnije od Bernardice*».

Ja *vjerujem*, o Marijo, ljubavi moja, u moć i potrebu *molitve*. Osobito vjerujem, da je Tebi milo moljenje *sv. Krunice*. Ti si je, draga Gospo, za svih Prikazanja neprestano držala u ruci i njezina kao mlijeko bijela zrna neprestano prebirala med prstima. Veliku takogjer važnost polažem u molitvu, koja se obavlja u *zajednici*, bilo to u obitelji bilo javno u procesiji. Isto tako vjerujem, da ti je vrlo prijazna molitva za grješnike, čije si Ti jedino utočište i spas.

Vjerujem, o Marijo, kraljice moja, da mi se bez pokore nije moguće Tebi dopasti, jer si je Ti po tri puta preporučila, kad si sa suzama na licu zavapila: *Pokora, pokora, pokora!*

Vjerujem, o Marijo, zvjezdo moja, da se sreća i mir ne nalazi na ovome svijetu i da je u ovoj suznoj dolini nikada ne smijemo tražiti.

Sreća i blaženstvo nas istom čekaju na drugome svijetu, ako ovdje na zemlji dobru bitku izvojštimo i dobro svoj život sprovedemo na korist Boga i bližnjega.

Vjerujem, Marijo, raju moj, da je Tebi vanredno mila kršćanska čednost i pristojnost u odijevanju, da Ti je milo svojevoljno siromaštvo, čistoća, poslušnost, na koje se tri kreposti zavjetuju redovnici, jer se i Bernardica, sigurno po Tvojem nadahnuću, da sebi osigura vječni spas, zatvorila u samostanske zidine.

Vjerujem, o Marijo, kruno moja, u Tvoju moć, nego više vjerujem u Tvoju dobrotu i milosrgje. Po njoj naime dijeliš sva ona velika čudesa, ozdravljenja, obraćenja, koja su od Tvoga Lurda učinili *novi Jeruzalem*.

Vjerujem, o Marijo, veselje moje, u Tvoju vlast i moć, koju imaš nad *sotonom*, pa te svesrdice i najtoplije molim, da što više duša otmeš i oslobodiš od njegovih zamka. Nada sve Te molim, da svojim svemožnim zagovorom štitiš od zasjeda sotonskih naše prijatelje i dobročinitelje.

Ja takogjer čvrsto i nedvojbeno *vjerujem*, da Ti, slatka i mila Djevice, žarko ljubiš Hrvatski naš narod i da će Tvojim zagovorom Hrvati katolici iznijeti veću i sjajniju pobjedu nad *modernim bezvjercima*, koji hoće da iščupaju iz miloga našega naroda biser njegov — Vjeru svetu, nego li su je mučenici djedovi naši izvojštili nad *polumjesecom*.

Vjerujem na isti način, da je ovaj glasnik pokrenut, jer si Ti to htjela i željela, pa te usrdno molim, da ga blagosloviš, te broj njegovih čitatelja umnožiš. *Vjerujem* takogjer, da je onaj, koji Tebi na Rijeci podiže hram, dostojan Tvoje ljepote i ljubavi, doista god. 1902. ozdravio u Lurdu, pa da ćeš mu udijeliti milost, da prije ne zaklopi svoje trudne oči, doklegod ne vidi čitavo djelo sretno kraju privedeno.

Vjerujem napokon, da će drugo naše Hrvatsko hodočašće donijeti velikih milosti zajedničkoj majci našoj Hrvatskoj, pa te ponizno molim, da

ga uzmeš pod svoje okrilje i da ga blagosloviš, e da bude što mnogobrojnije i veličanstvenije.

U to ime kličem: *Blagoslovljeno budi sveto i bezgrješno Začeće Bl. Djevice Marije!*

Valsorim.

Obraćenje.

Upravo na Blagdan Bezgrešnoga Začeća zbio se u Londonu događaj, koji mora da napuni veseljem svako katoličko srce. — Toga je naime dana prešao u krilo kat. Crkve čitav jedan samostan protestanskih redovnica sa svim drugim osobama, koje živu u samostanu.

Ovo je obraćenje vrlo spasonosno djelovalo na mnoge protestante, tim više, što je utemeljitelj te kuće bio neki odlični i učeni protestanski svećenik.

Koje ti sreće, kad bi se čitava Engleska povela za primjerom ovih njihovih duvna!... Kako bi se tada lijepo obistinula ona divna Isusova molitva, koju je izrekao, kad je ostavljao svoj zemaljski život:

„Ja molim za njih: ne molim za svijet, nego za one, koje si mi dao, jer su tvoji... Sveti Oče, čuvaj u imenu svome one, koje si mi dao, da budu jedno kao i mi“.

SVETI JOSIP.

(Dne 19. ožujka, u petak).

NE ima dvojbe, da jedan izmegju najmilijih, najljubeznjivijih i najvećih svetaca, koje štuje sveta Crkva, jest skrbnik Isusov — sv. Josip. Onoga, koga je narod Židovski očekivao kroz 40 stoljeća, Onoga, koji je sve, što vidimo stvorio, Onoga, koji je naš Spas i koji će biti jednom naš raj, naše vječno uživanje, taj je moćni i veliki Zaštitnik

Crkve Svete sto puta ogrlio, cjelov mu utisnuo i očinski ga milovao.

Bog je toga svetoga muža odabrao za poočima i štititelja Upućene Riječi, njega je odredio, da bude čuvarom djevičanstva Presvete Djevice i suradnikom u velebnome djelu Otkupljenja.

Sveti Josipe, moli za nas!

Istoga je toga, u kršćanskome svijetu toli obljubljena Sveca, čiji nam je neporočni i sveti život sv. Pismo orisalo u same tri riječi, kad je reklo o njemu: »*Josip, muž pravedan*» — veliki i neumrli Papa, Leon XIII., odabrao za *Zaštitnika sv. Crkve.* I doista u ovo burno doba, kad se sve urotilo i nepomirljivu borbu navijestilo svemu,

što je Božje, ničiji zagovor ne će biti tako moćan i uspješan, da Crkvi svetoj povrati slobodu i da joj izvojšti pobjedu, kao baš Onaj, koji je Božansko Djetešce spasio iz ruku okrutnoga Iruda.

Kako je zagovor i moć sv. Josipa velika, bjelodano nam pokazuju ove riječi, koje je sama Blažena Djevica jednom zgodom upravila sv. Tereziji: «*Nijedan od svjetovnih ljudi — rekla je prečista Djevica — nije upoznao, koliku je moć i prednost Bog podijelio mojemu zaručniku i koliko njegov zagovor može pred Božjim veličanstvom. Ja te uvjeravam da je moj zaručnik onaj, koji imade tu osobitu prednost, da utišava pravednost Božju, e da ne kazni grješnikâ. U svim se svojim potrebama njemu uteci i nastoj, da ga svijet što više štuje, jer štagod moj Zaručnik na nebu zaprosi, to će Bog sve dati na zemlji*».

Njega dakle neka *putnici*, osobito *mornari*, uzmu za svoga pratioca na svim teškim i tegobnim putovanjima, i Onaj, koji je na putu u Egiptu iskusio sve gorčine putovanja, pomoći će im.

K Njemu neka se obrate *radnici i zanatlije*, jer Onaj, koji je sâm djelom ruku svojih zasluživao svagdanji kruh, pozna vrlo dobro njihove nevolje i bijede i uslišat će ih.

Oženjeni takogjer neka Ga mole za zaštitu, e da kroz sav život sačuvaju uvijek nepomućen kućni mir i poredak, i sv. Josip će se odazvati njihovim molbama.

Ali zagovor je velikoga Partrijarhe svima potreban, jer ničesa tako ne trebujemo kao blažene i sretne smrti. Svi se dakle na Njegovu svetkovinu pripravimo skrušenom sv. Ispovijedi i sv. Pričesti, usrdnom Devetnicom ili Trodnevnicom (1), e da nam svima udijeli milost, te posljednje naše riječi i posljednji naš uzdah bude:

Isuse, Josipe i Marijo, vama darujem dušu i srce svoje (100 dana oprosta). **Valsorim.**

(1) Ovdje upozorujemo, da se u našem molitveniku „Ave Maria" izmegju ostalih pobožnosti nalazi *i Trodnevnica sv. Josipu.*

Sveta Korizma

«Zbacimo sa sebe djela tmine i obucimo se u oružje svijetla.»

Sv. Pavao.

Evo Korizma je tu. Vrijeme je to pokore i molitve; vrijeme je to sabranosti i skrušenosti; vrijeme je to, kad nam sv. Majka Crkva više nego u ikoje drugo doba preko godine stavlja na srce, da prionemo svom snagom svoje volje uz kršćansku samozataju, noseći svagdano i strpljivo za Spasiteljem svoj Križ.

Pastiri cijeloga kršćanstva, kat. Biskupi, upravljaju ovih dana svome stadu spasonosne i ozbiljne riječi u poslanicama. Čitavim će svijetom u tome očinskome glasu odjeknuti glas Onoga, koji je o sebi rekao: **„Ja sam dobar Pastir".** U tome glasu odrazuje se jeka one ljubezne nebeske Pastirice, koja je ukazavši se jednoga dana meďu Pirenejskim gorama, ozbiljno, kroz suze, doviknula čitavome ljudskom rodu, a osobito sadanjemu raskalašenome i mekoputnome naraštaju: **Pokora, pokora, pokora!** Time nam je, kao brižljiva majka htjela dozvati u pamet one značajne Spasiteljeve riječi: **„Ako ne budete činili pokore svi ćete skupa poginuti".**

S toga neka svaki vjernik pazljivo prikloni svoje uho i posluša spasonosne opomene svoga Pastira. Molitve i pokore trebamo i te kako, pogotovo sada, kad vidimo, kako dan na dan raste i u našoj lijepoj Hrvatskoj broj onih, koji ne će da znadu ni za Boga, ni za Vjeru i tako ponovno zadavaju rane Božanskome Otkupitelju.

Te krvave rane premiloga Isusa i previše glasno viču, a da se svako kat. srce ne bi ganulo i odazvalo materinskome glasu Gospe Lurdske, koja nam na početku ovoga svetoga vremena i po ovome svome glasniku opet i opet dovikuje: **Pokora, Pokora, Pokora!**

Žalosni svršetak.

Naš je članak «*Strahovita kazan Božja*», kako su nam nekoji čitatelji javili, pobudio veliko zanimanje kod svakoga. Svi su bili zadovoljni, što je «*N. G. L.*» iznijela bogomrsku psovku, kojom je neki bezbožnik u oči samoga Božića uvrijedio Božansko djetešce.

Trojica su upravila slijedeća pitanja: Da li čitav dogagjaj u svoj svojoj strahoti odgovara

istini?... Da li zbilja u onome stihu glasi doslovce: *pošalji nam svima potres — manda a tutti un terremoto?...*

Na dotična pitanja možemo odgovoriti: spomenuti se list «*Telefono*», u kojem je ugledala svijetlo ona grdna psovka, tiskao u 25 hiljada primjeraka, koji su već bili prije užasne nesreće svojim pretplatnicima raspačani pa su te bogomrske retke mogli svi na svoje oči vidjeti, kad se već četvrti dan, iza kako su bili tiskani i u svijet rasposlani, na užas sviju na vlas ispunila drska i porugljiva molba, *da pošalje svima potres.*

Iste istiske može još svako vidjeti kod uredništva listova: *Il Bastone* (Štap), *Korijere d'Italia* i glasovitoga kat. Pariškoga dnevnika, koji se zove: *Križ.*

Nego možda će naše čitatelje zanimati, kako je svršio sâm bezbožni spisatelj one bogohulne pjesme. Taj je nesretnjak, koji se zove *Minjeko*, a bio je činovnik na željeznici, poludio i sada se nalazi u ludnici. Sva je pak njegova obitelj našla nesretnu smrt pod ruševinama razorenoga grada.

Tko je još tako kod zdravih očiju slijep, da tu ne vidi prsta Božjega? Očevidno je, da je Nebo ovim vanrednim dogagjajem htjelo onome narodu napose i čitavome svijetu uopće pokazati, da još *živi stari Bog*, koji se ne da ni od oholih i nadutih sinova dvavesetoga vijeka ismijehavati.

DVA PRSTENA.

Kad je sadanji slavno vladajući sv. Otac Papa bio imenovan Mantovskim biskupom, dogje jednoga dana k svojoj miloj majci, da se snjome oprosti. Skromnu majku ne samo da nove časti, kojima su obasipali njenoga ljubljenoga sina, nijesu razveseljivale, nego su je dapače napunjale strahom. Hoteći je novoimenovani biskup malko obradovati, pokaza joj bogato urešen prsten, koga su mu bili darovali njegovi učenici u Treviškom sjemeništu, te joj reče: *Gle, majko, kakav su mi krasni prsten darovali!*

Tada stara Mletkinja uze ruku svoga sina, opipa mu svojim mršavim prstima dragocjeni prsten. Zatim ga milo gurnu i baci na nj pogled u kome se odraživala nježna majčina ljubav, pa pokazavši mu svoj siromašni i stari srebrni prsten, koji je bio davni spomen njezinih zaruka, i primaknuvši dragu uspomenu usnama biskopovim, reče mu: *„E, moj sinko, bez ovoga prstena, bez ovoga neznatnoga srebrenoga kolutića ti ne bi imao toga drugoga... Što veliš na to“?*

Pa sjetivši se sviju muka i patnja, što ih je njegova majka njega radi pretrpjela, obadvoje briznuše u plač i zagrlivši se na rastanku, bez dvojbe onako kao Isus i njegova majka u času, kad se dijelio od svoje Majke, da započne svoju apostolsku službu.

Stoput sretne majke, koja odgoji čestita i vrijedna svećenika!... Kršćanske majke, dajte Crkvi požrtvovnih svećenika i redovnika, a Domovini značajnih i odlučnih nuževa!

Duševno ozdravljenje

Ispovijed jednoga psovača.

OVEM se Mirko Mandekić iz Jablanca. Imam 49 godina. Kršćanski sam bio odgojen od dobrih roditelja.

U 20. godini uzeše me u vojnike. Bio sam bistre glave i dobra ponašanja, te brzo postadoh potčasnikom. Ali jao! Naučivši vojničke propise, naučih i ono najgore, što je na žalost običajno kod vojništva, psovku i kletvu. Ohol kao starješina, činilo mi se, da sam još veći, kad bih

psovao. I zbilja! Za svaku sam malenkost psovao i pogrgjivao dragoga Boga i sve, što je kršćaninu sveto i milo.

Istupivši iz vojništva ponio sam kući tu grdnu stečevinu. Kao nadglednik raznih radnja, da pokažem, da sam ja gospodar, i kao da povrh mene ne opstoji nitko, psovao sam, uvijek strašno kleo.

A dobri me je Bog ipak trpio...

Za boljim dobitkom putovao sam i u Ameriku, te se kući povratio sretno, prištedivši lijepu svoticu. No kod kuće sam se zadržao malo. Želja me za dobitkom povuče i po drugiput u Ameriku. Sreća mi nanovo prijala, ali ne za dugo. Dragom Bogu dosadilo moje opako življenje i on mi htjo poviknuti: Dosta je! Evo dakle što se dogodilo:

Bilo je upravo 17. Siječnja 1908., 9 sati prije podne. Imao sam u jednom, pred više godina prokopanom tunelu pročistiti nešto smrvljenoga kamenja. Uzmem lopatu, da čistim, ali kamenje bilo nekako kô usedreno, te nije išlo. Uz psovku i kletvu bacim lopatu i prihvatim polugu, te udarim. Ništa! Uz podvostručenu psovku udarim po drugiput. Ali jao nesreće! Poluga udari upravo u dinamit... Ne znam, što je dalje bilo. To samo znam, da su mi na mjestu bila izbijena oba oka i strašno oštećena doljna usna. Bijaše po komisiji kasnije pronagjeno, da je taj dinamit ostao pritajen još kad se nazad više godina prokop vrtao.

Tako me je pravedni Bog teško kaznio za moju psovku! Tko ne vjeruje, neka dogje vidjeti jadnog bogohulca, kako izgleda.

Povratio sam se slijep i slomljen u domovinu, te doznavši, da se na Rijeci sprema Hrv. hodočašće u Lurd, prijavim se i ja. Teško me pri-

miše, jer u stanju, u kome sam bio, trebao mi je vodić, a tko će se toga prihvatiti. Nu na moju sreću nagje se i taj. Bijaše neki Petar Tutić iz Podlugova, kondukter, duša od čovjeka, koji je uz jednoga mladoga redovnika kapucina meni i još sedmorici bolesnika iskazao upravo roditeljsku brigu na čitavome putovanju. Njemu sam paka i povjerio ovu svoju ispovijed sa željom, da ju objelodani u Glasniku Majke Božje Lurdske, neka bude živim primjerom psovačima, kako se ne da Bog pogrgjivati.

Putovao sam dakle u Lurd, moleći Majku Mariju, da mi povrati vid. Nu ja nijesam progledao, nijesam bio dostojan te milosti. Ali dobio sam nešto drugo. Ostavio se proklete psovke, lijepo se ispovjedio i pomirio sa svojim Bogom, pa se ćutim preporogjenim. Savjest me je prije uvijek pekla, a sada poslije nego sam učinio ovu javnu ispovijed, ćutim se miran. — Da, ja sam duševno ozdravio!

Psovači, ja sam vam primjerom! Čuvajte se psovke, kao ljutice zmije! Inače bi se moglo dogoditi, da već na ovome svijetu, kao što sam i ja, oćutite pravednu desnicu Onoga Stvoritelja, koji nas je obdario jezikom, ne da Njegovo i Njegove Presvete Majke Ime pogrgjujemo i hulimo, nego da ga slavimo i da navještamo slavu Njegovu, kao što čine sretni Lurdski hodočasnici, čije sam slavodobitne poklike i skladne pjesme čuo, ali nijesam vidio njihovih lica...

Povijest Lurdskih Prikazanja.

NASTAVAK.

XI.

Bernardica pred carskim odvjetnikom.

Sav onaj mnogobrojni narod, koji je dne 21. veljače prisustvovao šestome Prikazanju, povratio se u grad ganut i upravo zanesen ljepotom prizora, kojemu je bio očevicem pred Masabjelom. U Lurdu se toga dana nije ni o čemu drugom govorilo, nego o Bernardici i o njezinome zanešenju pred Spiljom. Ova je vijest sve stanovništvo napunila veseljem, svi su se osjećali radosni, kao da se zbio kakav vanredni dogagjaj, koji je usrećio čitavu domovinu. Nekoji istina nijesu htjeli vjerovati, ali su ih brzo razlozima i dokazima uvjerili mnogobrojni sretni svjedoci, koji su na svoje oči vidjeli onaj čudnovati odsjev, koji je Bernardicu činio neizrecivo milom.

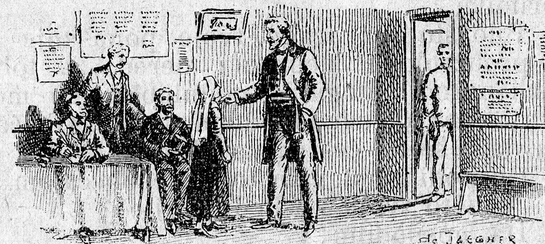
Svjetovna je vlast sve do toga dana mirnim okom gledala, kako se stvari razvijaju, ali budući da su bile nastale male prepirke med onima, koji su vjerovali u istinitost Prikazanja i onima, koji su ih nijekali — pomislila je, da je nadošao čas da posreduje. Na taj ju je korak potakla i bojazan, da se pred Pećinom ne bi zbila kakova nesreća, budući da je uslijed velika mnoštva naroda postojala pogibelj, da se koji ne sunovrati niz hrid ili da ne upade u Gavu. — Još se istina ništa ne bješe dogodilo, što bi se moglo požaliti, ali je činovništvo mislilo, da će biti uputno, ako na vrijeme zapriječe sastajanje oko Spilje. Odlučili su ipak, da će sve to vrlo oprezno izvesti, da ne bi izazvali i ogorčili narod.

Da svoj naum izvedu, mislili su, da će biti najbolje, ako sa samom Bernardicom obračunaju te joj zabrane, da ne smije više k Spilji. Toga je mnijenja bio i carski odvjetnik, *gosp. Ditùr*,

čovjek inače pobožan i vrlo ugledan. Njemu se dapače toliko svidi ova namisao, da je odmah iza podne, dne 21., pozvao k sebi Bernardicu. Ova se bez oklijevanja odazove pozivu i prije večernje pokuca na vrata njegova Ureda. Lice je bilo vedro i milo.

Ni traga kakovome strahu, zabuni ili ponositosti. Od svega toga nijesi mogao ništa opaziti na licu nevine djevojčice.

Unišavši Bernardica u sobu, uljudno se nakloni odvjetniku, a zatim mu na njegov upit umiljato u svome narječju kaza, koliko joj je godina, da ne zna niti čitati niti pisati i da još nije obavila prve sv. Pričesti, a napokon mu ispripovjedi povijest svojih vigjenja. — Gosp. Ditùr, koji se prema

svakome pokazivao odlučan i odrješit, spram siromašne Subiruove kćeri pričini se umiljat i blag, te će joj reći.

— Drago dijete, o tebi se puno u gradu govori, kaniš li još i nadalje hoditi k Spilji?

— Jest mislim, gospodine, jer sam obećala «Gospogji», da ću dolaziti kroz 15 dana.

— Ali znaj, da ta tvoja «Gospogja» ne opstoji, ti se varaš, kad misliš, da je vidiš.

— Kad sam je prviput vidjela, i ja sam sama isto mislila, te sam si dapače trla oči, jer nijesam svojim vlastitim očima vjerovala, ali sada sam uvjerena i sigurna, da se ne varam.

— No kako to ti znaš?

— Jer sam je vidjela više puta i jutros sam se s snjome razgovarala.

— Sestrice, kod kojih ti ideš u školu, sigurno ne lažu, a ipak one vele, da se ti varaš.

— Kad bi sestrice vidjele, što ja vidim, i one bi vjerovale, kô što i ja vjerujem.

— Čuvaj se dobro, znaš!... Ima više osoba, koje misle, da se ti i tvoji kanite okoristiti lakovjernošću puka. Ako se to otkrije, bit ćeš strogo kažnjena; poznato mi je dapače, da si ti i tvoji roditelji već primili potajno kojekakavih darova.

— Mi ne primamo od nikoga ništa.

— A nijesi li jučera bila kod gospogjice Mile i nijesi li od nje primila slatkiša?

— To je istina; jučera sam bila kod gospogjice Mile i ona mi je ponudila čašu vode, u koju je bila postavila šećera, da mi ublaži astmu (hripavicu); to je sve. Ja nijesam od nikoga drugoga ništa primila.

— Bilo što mu drago, tvoje ponašanje kod Spilje prouzrokuje nemire i nered; za tobom trči i hrli narod, a toga ja podnipošto ne mogu dozvoliti; treba da sve to jednom svrši!... Obećaješ li mi ti, da više ne ćeš ići na Masabjel?

— Gospodine, ja vam toga ne obećajem.

— Je li to tvoja posljednja riječ?

— Da, gospodine!

— Onda odlazi... Već ćemo vidjeti.

Kad se gosp. Ditùr našao na samo sa svojim prijateljima, višeput im je potanko opisao ovaj razgovor, što smo ga mi sada naveli. Sam se sebi čudio, kako se dao nadvladati i predobiti od siromašne četrnaestogodišnje neuke djevojčice.

Istoga dana nevinu Pastiricu pozove k sebi redarstveni povjerenik, gosp. Žakomet. Njegovo je ispitivanje takogjer zanimljivo, jer se u njem zrcali nevinost, milina i sva dražest Bernardičine duše. — To ćemo ispitivanje objelodaniti u slijedećemu broju.

U Lurd!

U Lurd! zbilja, zar opet u Lurd?

Dà, u Lurd, taj djevičanski grad, ta rajska vrata, u tu zelenu oazu posred pustoši grješnoga svijeta!

U Lurd k Majci Milosrgja, Utočištu grješnikâ, Pomoćnici nevoljnika, Zdravlju nemoćnika!

U Lurd!

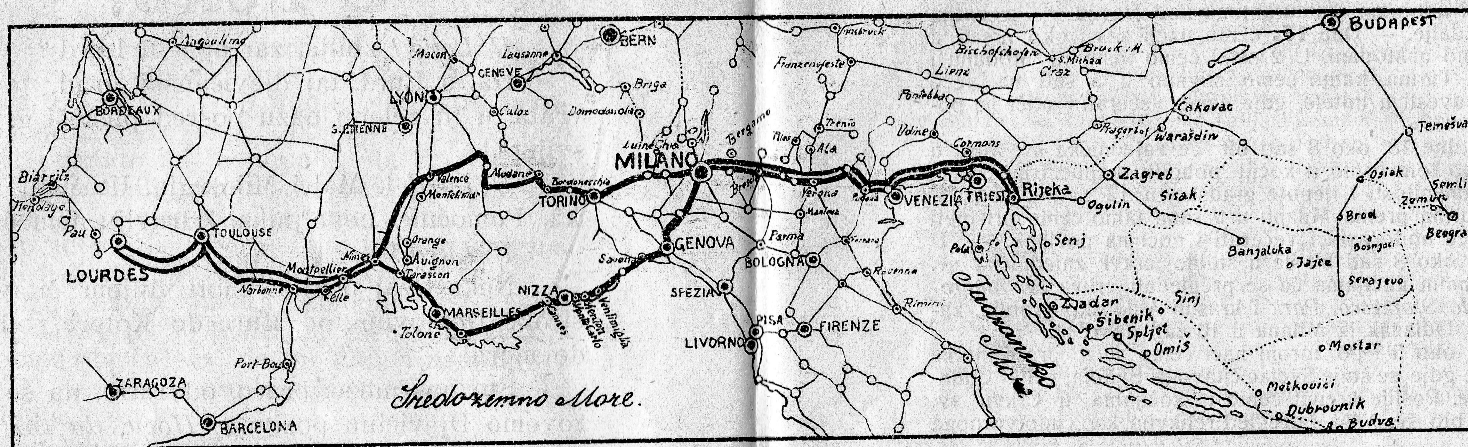
Neka ovaj poklik zaori diljem čitave nam široke Domovine, od Mure do Kotora, od Drine do mora!

Što nas može, braćo, odvratiti, da se ne odazovemo Djevičinu pozivu: «*Hoću, da mi ovamo dolazi narod!*» Zar dalečina putovanja? Ne, nikako, kad znamo, da je kô smrt jaka ljubav! Možda razne poteškoće? Ne, ni to ne! Te kojekake poteškoće gube se, iščezavaju pred punom čašom upravo rajskoga užitka, radosti, veselja i zadovoljstva, koja mu se tamo *na pragu raja* u preobilnoj mjeri pruža! Ili zar kojekaki obziri prema ljudima? Dobro! Onda baš takima valja poći u Lurd, da gledajući veličajne prizore žive Vjere i kršćanske srčanosti, zbace pogubnu mrenu ljudskoga obzira i u jasnome svijetlu Božanskoga traka: **milosti,** koja tamo na pogled čudesnih djela silovito prodire u srce — upoznaju veličajnost i ljepotu Vjerskih istina, a bace pod noge pogubni obzir i otresu se raznih predrasuda.

U Lurd dakle, braćo Hrvati katolici, k *Spilji Prikazanja,* k *Spilji čudesa,* k *domaji one «lijepe» Gospe,* koja je i nama, *Predzigju Kršćanstva,* po smjernoj Bernardici, miloj svojoj Vjesnici, poručila:

„Hoću, da mi ovdje dolazi narod“.

PUTOKAZ II. HRV. HODOĆAŠĆA U LURD.

PROGRAM

drugoga Hrvatskoga hodočašća.

U ponedjeljak, dne **9** kolovoza, u 3 sati poslije podne odlazak iz Rijeke. — Večera u Sv. Petru ili u Nabrezinama. — Dolazak u Milan oko 7 sati ujutro, gdje će biti zajutrak. — Oko 8 i pô odlazimo u Genovu, kamo ćemo stignuti malo prije podne. Sa štacije ćemo u kočijama i omnibusima krenuti u posebne hotele, gdje ćemo objedovati. — U 3 sata svi će se hodočasnici naći pred divnom crkvom: *„Anunziata"*. Iza kako pregledaju istu crkvu, sjest će u kočije, kojima će se odvesti na glasovito Genoveško groblje, koje se punim pravom ubraja med najljepša groblja na svijetu. Tu će ih dočekati posebni tumač (cicero), koji će hodočasnicima protumačiti i pokazati sve najglasovitije i najljepše grobnice. Iza toga ćemo takogjer u kočijama proći preko *„Via Venti Settembre"* i uspet ćemo se na najviše mjesto grada, odakle će nam puknuti krasan vidik na ogromnu Genovešku luku, na divnu i bajnu *Rivijeru* (svu obalu uzduž Genoveškoga zaljeva), na utvrde i na čitav grad. Potom ćemo se povratiti u svoje hotele, gdje ćemo večerati i prenoćiti.

U srijedu, dne **11.,** krenut ćemo iz Genove oko 7 sati, a stignut ćemo u Ventimiglia oko 10 sati, a u Nicu oko 11 i pô. Tu ćemo objedovati, pregledati divne i po čitavu svijetu poznate perivoje, vilinski grad i što je u njemu znamenitijega, a onda ćemo u 4 sata — primivši svaki napose u željeznici svoju večeru[1]) — krenuti dalje prema Marsilji, kamo ćemo stignuti oko 9 i pô sati. Sa kolodvora ćemo u omnibusima u hotele.

U četvrtak dne **12.** bit će oko 8 sati zajednička služba Božja i propovijedu glasovitome svetištu: *„Naša Gospa Čuvarica"*, koje se visoko uzdiže nad čitavim gradom i odakle se pruža hodočasniku divan vidik na cijelu Marsilju, na njezinu veličanstvenu luku i dalje daleko na okolicu i sredozemno more. K Svetištu će se hodočasnici odvesti uspinjačom, razumije se sve na troškove organizatora. Iza toga ćemo u tramvajima, koji će biti isključivo na porabu hodočasnicima, pregledati sve, što je ljepšega, znamenitijega i zanimljivijega u Marsilji, naime *Palaču Lonšan*[2]) (Long-Champ), znameniti zvjerinjak, *Stolnu Crkvu* i ogromnu Marsiljsku luku itd.

U petak dne 13. dolazak u Lurd oko 6 ujutro. S kolodvora će se odvesti svi hodočasnici u omnibusima i kolima u hotele, gdje će kroz sve vrijeme svoga boravka imati potpunu opskrbu. Dnevni red, koji će Organizator u dogovoru sa Lurdskim Biskupom još utanačiti, bit će naknadno objavljen i za svaku sigurnost u Lurdu na „plakatima" oglašen.

[1]) Po Francusku priregjena i spremljena u škatulje od kartona, u kojima ćeš naći pečene piletine, šunke, jaja, konserve, bocu vina, bocu mineralne vode, voća, slatkiša, kruha i uz to dva tanjurića, lijepi nož i vilice (mnogi su od hodočasnika ove stvari ponijeli kući kao dragu uspomena na svoje hodočašće u Lurd), zatim čašu, nešto dapače soli u finoj škatuljici, pa napokon . . . i čačkalicu, papirnati obrusić i vadičep.

[2]) Tu se nalazi muzej i galerija slika. Pred samom palačom izvana nalazi se ogromni paviljon, gdje razne vodene vile i vodeni vilenjaci iz mramora izdjelani puštaju vodu u široke i duge bazene, što se onda po cijevima razlijeva u bašće i perivoje cijele Marsilje.

U Lurdu ostanemo dne 13, 14, 15 i 16 do 3 sata, a onda odlazimo iz Djevičina Grada. — U Tuluzi ćemo večerat u prostranim i udobnim restaurantima kod štacije — a zatim ćemo krenuti dalje. — Dne **17.** ćemo uzeti kavu oko 7 sati, a objedovat ćemo u Modani. U 2 sata ćemo ostaviti Modanu i krenuti prema Turinu, kamo ćemo stignuti u 7 sati na veče pa ćemo se odvesti u hotele, gdje ćemo večerati i otići na počinak.

U jutro dne 18. oko 8 sati bit će zajednička sv. Misa u *Konsolati*, a po tom ćemo u kočiji pohoditi kapucinsku crkvu, pregledati znamenitosti i ljepote gradske, u 12 sati objed. — Odlazak iz Turina prema Milanu u 3 sata, tamo ćemo prispjeti u 7 i pô. Tu će hodočasnici večerati i poći na počinak. — U jutro, dne 19., oko 8 sati bit će u stolnoj crkvi zajednička sv. Misa. U posebnim kočijama će se pregledati crkva *sv. Ambrozija, Il Castello Sforzesco, Park* i krasno Milansko groblje, zatim večera. — Odlazak iz Milana u 10 sati na veče.

Dne 20, oko 5 i pô zorom naći ćemo se u presretnome gradu Padovi, gdje se štuje Svetac čitavoga Svijeta, veliki Čudotvorac *sv. Ante.* Poslije krenut ćemo u kočijama u Crkvu sv. Ante, gdje će biti sv. Misa i pregled relikvija, kao čudotvornoga jezika i dr.

Odlazak iz Padove u 10 sati. Na Mletački ćemo kolodvor prispjeti oko 11 sati, odakle će nas posebni parobrodi prenijeti u hotele, gdje ćemo objedovati. Iza podne ćemo pregledati veličanstvenu crkvu sv. Marka, Duždevu palaču i ostale znamenitosti. Večerat ćemo i prespavati takodjer u Mlecima. — Sjutradan dne 21. u posebnim ćemo parobrodima iza objeda, koji će biti u 11 sati, doći do štacije, odakle ćemo krenuti oko 12 i pô sati. — Na Rijeku ćemo prispjeti oko 7 sati na večer.

CIJENA.

Za prvi razred	kr. 460.—
„ drugi „	„ 360.—
„ treći „	„ 260.—

Upisuje se kod Uredništva „*Naše Gospe Lurdske*“ (Samostan OO. Kapucina - Rijeka), koje će takodjer davati svima potrebite upute. *Upisivanje i prijavljivanje traje do* **15.** *srpnja. Svaki, netom se prijavi, ima poslati 30 kr.* Tko bi odustao od putovanja, mora to javiti barem **15** dana prije odlaska, *inače gubi novac.*

Cijena je ovaj put povišena za 10 kr., što je megjutim relativno malo, ako se uzmu u obzir neke promjene, radi kojih će hodočašće biti zanimljivije i ugodnije.

1.) Hodočašće ove godine traje jedan dan i pô više. — 2.) Putuje se isključivo željeznicom, što je dakako spojeno s većim troškom. 3.) Znamenitosti će se gradova pregledavati zajednički u kočijama i tramvajima. Razumije se, da za to sve ne će nijedan hodočasnik ni filira platiti. Upravo je bila velika potreba tako stvar urediti: *a*) da se tako svakome hodočasniku bez iznimke pruži prigoda, te mogu svuda sve prigledati i *b*) da se izbjegne raznim neurednostima, koje se obično dogagjaju, kad hodočasnici rastrkani sami, nevješti mjestu i jeziku, ovamo i onamo zalaze. 4.) U programu su uključeni napose još posjeti Nice (Nizza) i Turina.

Hodočašće će kao i lani biti *razdijeljeno u posebne skupine*, kojima će na čelu biti po jedan vodič. Ovaj će se odabrati ili izmegju vještih putovanju lanjskih hodočasnika ili izmegju osoba, koje su vješte Talijanskome ili Francuskome jeziku.

Svaki će vodić imati posebni znak sa brojem skupine. Osim ovih vidiča kod pojedinih *grupa* imat će napose još svaki razred svoje posebne nadziratelje, koji će dojavljivati potrebe pojedinaca glavnome Odboru, kao i odluke Odborove vagjama svake skupine.

Glede *narodne nošnje, bolesnika, pjevanja, promjene novaca, prtljage* bit će sve kasnije potanko javljeno, kao i svaka promjena, koja bi mogla nastati. — Kao lani, tako ćemo i ove godine izdati *Oglas*, koji će biti dotiskan još ove korizme, tako da će ga svako moći izložiti na uvid na crkvenim vratima i na drugim javnim mjestima već o Uskrsu.

Braća Slovenci, koji bi htjeli hodočastiti, mogu se pridružiti ili u Sv. Petru ili u Nabrezinama, kako će svojedobno biti u Slovenskim listovima objavljeno.

Obraćamo se ovime osobito na naše dično Svećenstvo i požrtvovno Učiteljstvo, neka svojski uznastoje, gdjekod mogu, da narod upoznaju s ovim čisto kat. poduzećem. Neka svi Hrvati imaju na umu, da putujući u Lurd ne samo posvjedočuju svoju živu Vjeru i odanost k Presvetoj Djevici, nego i ljubav k Domovini, koju zastupaju u stranome svijetu, a osobito u kolu raznih naroda u Lurdu.

Presvij. Biskup Dr. Mahnić, predsjednik.

Presvij. Biskup Dr. Carić, podpredsjednik.

Organizator: O. BERNARDIN,
Provinc. Kapucina.

I. tajnik: **Dr. Binički**

II. tajnik: **Marin Sabić**

Liječnik:
Dr. Filip D. Marušić

Propovjednici:
O. Jakov, Gvardijan, Kapucin. — **O. Ćiro,** Kapucin.

Kronista:
Ivan Nep. Jemeršić, nar. zastupnik.

Povjerenik:
Miroslav, bogoslov, Kapucin.

Zborovogja i organista:
Emil Vidrih.

Jedno ozdravljenje.

Pred nekoliko je dana Uredništvo **„Naše Gospe Lurdske“** *primilo jedno pismo od osobe, koja je pred 15 godina zagovovom Presvete Djevice zadobila izgubljeno i posvema narušeno zdravlje u Marijinu Gradu-Lurdu. Čvrsto uvjereni, da će ovaj list zanimati sve štovatelje moćne i milostive Gospe Lurdske, objelodanjujemo ga skoro doslovce.*

Mnogopoštovani Oče!

Bové, dne 5 veljače.

Veselim Vam srcem šaljem podatke svoga ozdravljenja; ono se istina zbilo davno — prije 15 godina — ali je upravo zato sigurno i od velike zamašitosti.

Godine 1892., iza kako sam se uvjerila, da mojoj teškoj bolesti u želucu ne ima ljudskoga lijeka, otputujem u Lurd. Uza sve svoje veliko ufanje i žarku ljubav, koju sam uvijek gojila prema milostivoj Djevici, povratim se iz Lurda još sveudilj bolesna.

Slijedeće mi godine iza mnogobrojnih i velikih poteškoća ponovno pošlo za rukom da pohitim k «lijepoj» Gospi, od koje sam jedino očekivala zdravlje. Kad bi svršila jednu Devetnicu Njoj u čast, započela bi odmah drugu, moleći je, da mi udijeli ili zdravlje ili da mi isprosi bar dobru smrt, jer je moje stanje uslijed teških te upravo neopisivih boli, koje sam u želucu osjećala, bilo do skrajnosti tegobno.

U mjesecu svibnju krenuh ponovno na put. Moje je stanje bilo očajno. Česte i teške boli, koje su me mučile u želucu, iscrpile su i ono još malo

snage, što mi je bilo preostalo. Nikakove hrane nijesam mogla uzeti osim malko mlijeka i vode Viši. Pod veče, dne 21., stigosmo u Lurd. Silno sam bila izmučena i potpunoma shrvana. Gospogje, koje su me dvorile u bolnici, mislile su, da

Eliza Delahej, koja je g. 1893. ozdravila u Lurd.

ne ću dočekati jutra, tako sam slabo izgledala poradi neprestana bljuvanja i groznih muka. Zapitam malko Lurdske vode i u kasno doba noći usnem.

Jutrom, dne 22., u nosiljci me prenesoše pred mili kip dobre Gospe Lurdske u Spilju. Primajući sv. Pričest prikažem svoj život milostivoj Mariji;

iza toga me preniješe u *piscine* (1), te me uz hiljadu skrbi i briga umoče u blagoslovljenu vodu. Kad su me podigli, ja ih zamolih, da me još jedanput umoče. U isti čas oćutim, kao da mi je nešto puklo u ramenima, koje su mi od teških boli bila kao obamrla; bez ikake poteškoće učinim znak sv. Križa, što mi je bilo nemoguće od 6 mjeseci. Premda su me teške boli mučile u želucu, ipak se u mojoj duši porodi tračak u ozdravljenje. Osjećala sam naime, da će draga Gospa kraju privesti ono, što je bila započela, te me posvema iscijeliti.

Te večeri nijesam mogla uzeti upravo nikakove hrane.

Čitavu sam noć probdjela uz vanredne boli. Svaki čas sam mislila, da mi je posljednji.

Veliko me veselje obuzme, kad sam opazila, da je svanulo i da sam dočekala dan... U 7 sati muklim i skoro umirujućim glasom zamolim, da bi me poveli k Spilji, gdje primim Isusa u svoje srce. Kako su boli postajale sve jače, zatražim, da bi me ponovno prenijeli u bolnicu.

U želucu sam osjećala takove muke, da sam mislila, da me režu, peku ili živu kidaju. Oko 3 sati svrstašeme u red sa drugim bolesnicima pred prostorom Crkve sv. Ružarja. Kad sam spazila Isusa u Presvetoj Hostiji i čula poklike, kojima je mnoštvo pozdravljalo božanskoga liječnika, podvostručim svoju vjeru i ufanje i rečem: *Isuse, Bože ljubavi, ti me možeš iscijeliti! Lijepa Gospo Lurdska, udijeli mi zdravlje!...*»

Isti čas se pripodignem sa svoje nosiljke, ali se opet prevalim... Osjećajući, kako mi tijelom

(1) Tako se zove mjesto, gdje se bolesnici kupaju u čudotvornoj vodi.

struji novi život i da mi se povraćaju sile, dignem se te glasno zavapim: **„Ja sam ozdravila!“** i učinim par koraka za Svetotajstvom. Bojeći se brakandijeri (poslužnici bolesnika), da ne bi od slabine pala, zadržaše me, na što oduševljeni i veseli narod zanosno zapjeva «*Magnifikat-Veličaj*». Otpratiše me u liječnički Ured, gdje izjaviše, da ne nalaze nikakova traga bolesti. Dadoše mi kruha i mesa, što ja sve sa osobitim tekom pojedem.

Večerala sam takogjer slatko, kako dugo nijesam od više vremena. Noć sam sprovela vrlo dobro, te se ni jedan put nijesam probudila. Kad sam se dne 24. probudila, nijesam samoj sebi mogla vjerovati, da sam zdrava. Već u 5 sati bijah na nogama i sama bez ičije pomoći dogjem pred Spilju, gdje se žarkom i usrdnom molitvom zahvalim Presvetoj Djevici na velikoj milosti, koju mi je udijelila. Za čitavoga povratka, koji smo nastupili dne 24., nijesam niti osjetila, da se vozim.

Prizor, koji se odigrao na štaciji moga rodnoga mjesta Bové (Beauvais), nije mi moguće opisati. Svi su me htjeli vidjeti, svi su me htjeli dotaknuti. Mnogi su od veselja i radosti skupa s mojom rodbinom plakali i veličali dobrotu, moć i milosrgje drage Gospe Lurdske. Toga dana moga liječnika nije bilo kod kuće. Sjutradan, kad se povratio, odmah sam otišla k njemu, da me pregleda. On to rado učini, a kad me najsavjesnije pretražio, a da nije našao niti traga mojoj teškoj bolesti, sa krupnim suzama na licu reče: «*Vaša ramena zdrava, vašim rukama slobodno krećete, svaku hranu probavljate. Meni ne treba jačega dokaza, da vjerujem i da se osvjedočim, da se u Lurdu zaista zbivaju stvari, koje nadilazi naravne sile i naravne moći.*

Šesnaest je godina minulo, otkako mi je milostiva Djevica povratila zdravlje. Kroz svih 16 godina ni za čas nijesam osjetila svoje teške stare bolesti. Poslije svoga ozdravljenja više puta sam bila u Marijinu Lurdu, da joj se zahvalim na velikoj milosti, koju mi je udijelila. Svakiput me više liječnika pregledalo i ni jedan nije ni za čas podvojio o mojemu čudesnome ozdravljenju.

To vam je, prečasni Oče, u kratko opisano moje — zašto da ne rečem — *čudesno* ozdravljenje. — Tko dakle da podvoji o velikoj moći Lurdske Gospe? Tko da ne pripozna istinitost Lurdskih čudesa? Tko je tako kamena srca, da u ovome i sličnim ozdravljenjima ne vidi prsta Božjega?

Molite, predragi moj oče, Bl. Djevicu Lurdsku, neka blagoslovi ovu pripovijest i neka se njome posluži, da u srcu svakoga Našega pretplatnika ulije Vjeru, Ufanje i Ljubav.

Ljubeći Vam posvećenu desnicu ostajem uz izraz dubokoga počitanja odana Vam u Kristu

Eliza Delaej (Elise Delahaye),
koja je navršila 38 god. i stanuje
u ulici Lui Grav br. 11.

Stogodišnjica.

Nedavno je stupila stogodišnja starica, gospogja Ertié, u župnu crkvu, da primi sv. Pričest. Tom je prigodom rekla dušobrižniku one župe: „Sto je već godina tome, što su me prviput donijeli u ovu našu milu crkvu, a danas mi je dobri Bog podijelio milost, da mogu sama samcata, bez ičije pomoći, ovamo doći, te Mu se zahvalim za nebrojene milosti, koje mi je podijelio tečajem moga dugoga života".

Kako je mirno i blago podvečerje života onih, koji su sav svoj vijek Bogu vjerno služili!

OTVORENO PISMO

čitateljima i povjerenicima

„Naše Gospe Lurdske".

„Što će reći — upitao nas je pred 15 dana jedan naš revni povjerenik iz kršne Dalmacije — da *Naša Gospa Lurdska* nije još doprla do 20.000 pretplatnika?"

Taj vrijedni povjerenik još nije primio odgovora na ovo svoje pitanje, iz kojega odsijeva sva njegova ljubav za naš listić i briga oko proširenja slave Pirenejske Djevice. Namjesto da njemu napose odgovori i navede uzroke neuspjeha, Uredništvo je pomislilo, da će biti mnogo korisnije i bolje, ako na to pitanje — iza kako je stvar dobro proučilo — javno odgovori.

Tri su glavna uzroka, koja sadržaju u sebi sve ostale manje važne uzroke, radi kojih se nije našlo u ravnoj Slavoniji, junačkoj Hrvatskoj, preporogjenoj Istri, kršnoj Dalmaciji i srebrnoj Bosni, 20.000 duša, koje bi željele primati Gospin glasnik.

Evo ih ovdje! Čujte ih, vi vrli povjerenici i dragi čitatelji, pa sudite, da li su istiniti i da li je doista tome tako!

Prvi uzrok našega neuspjeha *jest obzir ljudski i pomanjkanje poduzetnoga duha (inicijative).* — Svi hoće i očekuju, da se *prvi* makne njihov susjed, da on *prvi* počne. Boje se, da im ovaj ili onaj, koji je već davno zaboravio na svoje vjerske dužnosti, ne bi spočitnuo i predbacio, što se zauzimlju za kat. listove, čemu šire dobre knjige, lijepe molitvenike...

A ipak bi se već jednom moralo obračunati s tim *ljudskim obzirom*, moralo bi ga se baciti pod noge, otresti ga se, jer on nije dostojan pravoga katolika i jer je davno naviještena kazna od samoga Spasitelja svim onima, koji se stide Njega pred ljudima... Koliko ima u Hrvatskoj nabožnih društava, bratovština, udruga, a uza sve to od njih kat. štampa, osim hvalevrijednih iznimaka, ne ima nikakove pomoći!... Oh, kad bi se n. pr. izmegju onih 100 - 200 ili 300 djevojaka, koje sačinjavaju društvo za naknadnu sv. Pričest — izabralo njih 5 - 8 - 12, te ih poučili, kako će dobrom štampom predobivati duše za Krista!... (1)

(1) Na jednome Kvarneskome otoku osnovan je od nekoga vremena Treći Red. Njime upravlja svećenik, koji upravo

Više dakle odlučnosti, više kat. ponosa, više samoprijegora, a manje obzira ljudskog, straha, bojazni, pa će brzo svanuti bolji i ljepši dani kat. štampi i sv. Vjeri.

Drugi glavni uzrok našega nenapretka *jest nedostatak i pomanjkanje organizacije (udruženja).*

Organizirati se *znači* više osoba oduševiti za širenje dobre štampe, *znači* prirediti prijateljski sastanak, gdje će se svakome pojednicu podijeliti uloga, koju će on prema svojim sposobnostima najsavjesnije vršiti, *znači*, biti u neprestanome i živome saobraćaju i dopisivanju sa Uredništvom, *znači* pohoditi ovu ili onu osobu, koja više ne će da prima glasnika, *znači* javiti Uredništvu kakav nedostatak u listu ili netačnost kod otpremanja. Organizirati se znači biti jak i osigurati sebi pobjedu.

U **svakome** dakle mjestu neka se nagje duša, koja će za ljubav miloga Isusa, prečiste Njegove Majke i svete Crkve, zauzimati za naš glasnik, te ga neumorno širiti i preporučivati. — Kad se to ispuni mi ćemo imati oko sebe više stotina *organiziranih* duša i istom ćemo tada moći sigurno računati na pobjedu.

Treći uzrok naše slabosti jest *neustrajnost i nestalnost u dobru.* — Ništa ne koristi dobro započeti, ako u dobru ne ustrajemo. Hvala dragoj Gospi svi su se naši povjerenici pokazali doisti ustrajni. Od 400 osoba, koje šire mili Gospin listić, tek ih se 6 našlo, čiji se broj pretplatnika umanjio.

Slijedeće godine ne smije ni jedan kao rak nazad mjesto da kroči junački napred!.. Uredništvo će pak sa svoje strane sve učiniti, da se niko na listić ma bilo radi najmanje nesavršenosti ne potuži.

čudesa stvara, i to sve pomoću članova *Trećega Reda.* Tko da opiše ovo dobro, koje taj revni svećenik tvori ?... Mi ćemo samo ovdje spomenuti, da on prima osim 50 istisaka «*N. G. L.*», 200 komada našega tjednika *Il Quarnero.* U posljednjemu nam listu piše: «*Vaš list čini ovdje silno dobra. Narod ga pohlepno čita. Bezvjerski list, koji ovdje u mjestu izlazi pod istim imenom, nije toliko raširen i obljubljen, kao vaš kat. „Kvarnero“ sa svojim lijepim propelom na čelu. Uspjeh imamo na prvome mjestu zahvaliti trećorecima; oh kad bi Hrvati shvatili Božansku silu, koja se krije u Trećemu Redu sv. Franje!..*»

Kako čitatelji, povjerenici i Uredništvo po našem mnijenju sačinjavaju veliku obitelj, pa budući da u obitelji mora nada sve da vlada iskrenost, povjerenje i uzajamnost, mi smo bili uvjereni, da će biti vrlo zgodno, ako javno upozorimo na uzroke našega neuspjeha. Sada, kad ih poznamo, mnogo ćemo ih se lakše čuvati.

S obzirom ćemo ljudskim bezodvlačno obračunati; svagdje će se naći bar po jedan apoštol dobre štampe, a svoj ćemo žar i nastojanje podvostručiti, i tako će kroz kratko vrijeme svaku Hrvatsku kuću zagrijavati naš listić: *za lijepu Pirenejsku Djevicu i Vjeru naših otaca!*

Moleći milu Gospu Lurdsku, da ovo „otvoreno pismo“ donese što više ploda, bilježim se najnevrijedniji rob Marijin,

O. Bernardin Škrivanić,
Provin. kapucina.

NAŠI DOPISI.

Bakar, dne 14. veljače.

U subotu, dne 6. veljače, primih s radošću glasnike «N. G. L.» Kad sam ih otvorila, prvo mi bijaše, da vidim, što će me u ovome broju osobito zanimati. U isti tren mi padne u oči člančić: **Dne 11. u Lurdu,** *i odmah mi sine namisao, da smjesta porazdijelim glasnike, te kod svojih vrijednih pretplatnika saberem svotu za sv. Misu, koja bi se služila u Bakru na uspomenu prvoga Prikazanja. Prije nego li stadoh izvagjati svoju namisao, toplom se molitvom preporučih dragoj Gospi, da sretno kraju privedem svoj naum.*

Pohitim do preč. gosp. župnika, da vidim, hoće li moći taj dan služiti sv. Misu u tu svrhu. On rado pristade na moj prijedlog i pohvali namisao. — Do četvrtka saberem 34 kr. Svagdje, kamo sam god zašla, veselo su me primili, obodrili me i doprinijeli kakav milodar. U četvrtak u 9 sati služio je pjevanu sv. Misu sâm župnik, kod koje je bilo prisutno iz Bakra i okolnih sela mnoštvo naroda. Poslije podne smo imali Blagoslov sa izloženim

Presvetim, te smo tako krasno sproveli mili dan, 11. veljače.

Ne možete pojmiti, prečasni, kako me uspjeh ove proslave oduševio, e da i nadalje svom dušom poradim za slavu mile Majke Marije... Oh, svi neka rade za „lijepu“ Gospu, svi neka slave Njezino Ime, svi neka se k Njoj u nevolji utječu. — Što, zar da u svijetu tražimo utjehu, zar da nam svijet otare suze i utješi srce?!... Oh! ne, nipošto. Meni je jedina utjeha Marija, jedino veselje Marija, jedina nada Marija, koju neka slavi biserje mora, drago kamenje zemlje i zvjezdice naše mile sestrice!...

P. F.

Skradin, dne 10. veljače.

Jučera sam primio omiljeli Vaš listić, te ga istoga dana porazdijelio med pretplatnike. Razdioba je tekla lijepo, a i pretplatnici su bili **vrlo zadovoljni,** jer su list primili u većemu redu i prije, nego li kad ga je svaki **napose** primao (1).

Čitatelji takogjer zdušno i rado daju pretplatu. Nekoji još nijesu ispunili svoje dužnosti, ali će i oni naskoro. Ja po Vašem savjetu **nikoga ne silim radi pretplate,** nego svima govorim, da uplate svoju krunu, kad budu mogli, *stavljajući im na srce, da nikad ne zaborave mile svoje Gospe Lurdske, već neka do konca svoga života ostanu Njezini vjerni štovatelji.*

Krasne knjige **Lurd** *imadem da raspačam još 3 komada, oko česa ću uložiti sve svoje sile, osobito sada, kad sam čitao u posljednjemu glasniku, da se ista može dati i uz mjesečnu otplatu, što bi moralo sve ponukati, da se svom dušom zauzmu oko širenja te doista* **kraljice knjiga.**

Pošaljite mi 12. komada vrlo obljubljenoga molitvenika **„Ave Maria“,** *jer ga više osoba želi imati.*

J. S.

[1]) Eto dokaza, da baš narod uvijek ne zahtijeva, da list *izravno* dobiva, samo treba da **se** nagje zdušan i požrtvovan povjerenik. Neka se samo i u drugim mjestima nagje osoba, koja će primiti slatko breme povjerenika, pa će se odmah opaziti veliki prirast pretplatnika.

Novigrad—*podravski,* dne 11. veljače.
(Dva ozdravljenja).

Danas je spomendan onoga preznamenitoga dana, kada se Bl. Djevica prije 51 godinu prviput ukazala pobožnoj Bernardici.

Lurdska su Prikazanja i čudesa od velike zamašitosti za savremeni naraštaj. Ona su, po mojem mnijenju, posljednji pokušaj iza objavljenja Božanskoga Srca Isusova, da se ljudi odvrate od opačina i raskalašenosti, u kojoj živu. To je zadnja daska, koju neizmjerno Božje milosrgje pruža ljudstvu, koje se utaplja u moru bezvjerstva i razuzdanosti.

Mnogobrojne milosti i čudesa, koja se ne samo u Lurdu, nego po čitavome svijetu zbivaju zagovorom „lijepe“ Gospe, bjelodano nam to posvjedočuju. Otkada sam se povratio iz Lurda, kamo je ono na Vaš poziv bilo poletjelo 400 sokolova Hrvata, opipao sam, da se tako izrazim — svojom rukom djelo Božje — čudo. Ovdje ću spomenuti samo dva slučaja, jer mi se nada sve čine važna.

Prvo *se tiče Culek Bare, žene od 34. Ova je žena od par godina bolovala na nozi. Imala je više gnojnih rana, no najveća je bila na stegnu, iz koje je neprestano i gnoj tekao. Uzaludno je bolesnica proboravila 3 tjedna u Koprivničkoj bolnici: bolest niti za dlaku nije krenula na bolje. Napokon odlučiše, da joj prerežu nogu, što jadnica nikako ne htjede dozvoliti, već se sa svojim gnojnim ranama, koje je neprestano morala ispirati i previjati, povrati kući.*

Lurdskom vodom, koju sam joj dao, poče močiti svoje gnojave rane. Na svoje najveće čudo, iza kako je rabila sv. vodu 4-5 puta, sve se rane osušiše i zatvoriše, a nad njima naraste nova koža. Isto se dogodi i s onom teškom ranom na stegnu. — Žena je sada posvema zdrava i obavlja sve svoje poslove. Njezino srce kuca samo za slavu i hvalu njezine Pomoćnice Gospe Lurdske.

Drugo *ozdravljenje je još čudesnije. Katica Marković iz Novigrada, kojoj su sada 4 god, dobila je već u prvoj godini života strašne* škrofule. *Tijelo ove siromašne male patnice bilo je skoro sve otečeno. Vidio sam je prije tri godine. Suze su mi s njezinih rana navrle na oči. Dijete je dakako uslijed bolesti i u rastu zaostalo. Još ni sada ne može pravo hoditi ni govoriti. Liječnici su pokušali sve,*

ali uzalud. Rane sve veće i brojnije. Bijaše to pravi Job. Dogje lurdska voda, koju netom mati primi, odmah poče njome močiti rane, koje se vidljivo počeše sušiti; gnojenje prestane, a rane se osušiše i zatvoriše.

Dijete sada veselo počinje govoriti i uči se hodati. Tko pak da opiše veselje i radost djedovu, očevu i majčinu? Kod njih sam našao lijepi vaš glasnik, koji oni iz zahvalnosti prema dragoj Gospi Lurdskoj čitaju.

Čast i slava lijepoj Kćeri Neba, *premilostivoj Majci Mariji, na iskazanim dobročinstvima!*

J. Kristić, *župnik.*

Belec (Hrv. Zagorje) dne 18.

Vaš glasnik i u ovim krajevima najblagoslovnije djeluje. Broj se štovatelja «lijepe» Gospe svagdano množi. Spomen-dan prvoga Djevičina Prikazanja i ovdje je osobito svečano proslavljen. Lijepa se pjesma: „Sred te se Pećine“ *dolom i gorom razlijegala, tako da mi se činilo, da sam na obalama Gave.*

Iz svih susjednih župa čulo se takogjer pucanje i odjek mužara čitavo prije podne istoga dana. Dan je bio krasan i ugodan. U svojim molitvama sjetih se i Vas i Vaših suradnika sa vrućom željom da Vas do konca života prati blagoslov i zaštita mile Gospe, čiju slavu svijetom raznosite. **Z. F.**

Kučiće kod Omiša, polovicom veljače.

Sjećat će se vrijedni čitatelji „N. G. L.“ lanjskog opisa i povijesti Lurdske spilje u Kučićim. Takogjer će se sjećati valjda i onoga malog, čeonog slavlja koje se u prvi put obavilo 11. veljače prošle godine. Da vidimo u koliko smo ove godine zaostali!

Mimograd spominjem, da je vlasnik spilje, pisac ovih redaka bio *član I. hrv. hodočašća u Lurd,* te povrativši se kući čitavu pećinu skoro preuredio, e da bi što bolje odgovarala uzoru u Lurdu. I sjajno je uspjeo.

U predvečerje dakle, 10. veljače, lijepom kučiškom ravni razlijegali se veseli glasi zvonova sa zvonika župne crkve, kao u oči velikih svečanosti. Stigao naime istoga popodneva željkovani dopust od bisk. ordinarijata u Spljetu, da se smije sutra dan u spilji misiti. Kad se pak smračilo sa hridi poviše spilje zasjaše krjesovi, poletješe nebu pod oblake vatrometi, zaredaše bengalske umjetne vatre, zagruvaše mužari. Sjajna rasvjeta, koju prvi puta za cijelo vidje Kučiće. A vedra, tiha večer, kô očiti smiješak neba . . . Narod žačugjen pitao: što je?

Dobar glas daleko ide . . . , i iste večeri čitavo selo, pače okolna sela, znala o čemu se radi; kome i zašto slavlje.

A inula noć i otkrila bijelu danu krasno iskićenu spilju, okruženu zelenilom i slavolucima, cvijećem i zastavami urešenu i lijepim, prigodnim, u naravi izragjenim oltarom.

U deset sati otpočela svečana misa, koju je odslužio, upravo za tu prigodu pozvani, vrlo obljubljeni župnik, *don Jure Marušić.* Za misom je držao veoma ganutljiv govor, u kojemu je narodu ispripovjedio povijest Lurda i odgovorio na pitanje: „za što se danas po pećinam slavlje slavi?“ A nije kamenju govorio, jer naroda bilo, da se je sve tiskalo, tà to je prvi put što je mogao prisustvovati službi Božjoj pod vedrim nebom. Očito ganuće i pobožnost svakome se je čitala na licu.

Mnogi su taj dan svetkovali, a čitavo skoro selo postilo u. oči svetkovine. Svečanost se je završila veselicom u krugu prijatelja i uzvanika.

Vidi se očito, da bijela Lurdska Gospa u sav mah osvaja Hrvatsku!

A. Tomasović.

Čabar, dne 20 veljače.

Malo ima mjesta u Hrvatskoj, u kojima bi pobožnost prema Pirenejskoj Djevici bujnije cvala, nego li u Čabru. Revni je naš župnik na toliko oduševio narod, iza svoga povratka iz Lurda, da je ovaj sâm došao, te svoga obljubljenoga pastira zamolio, neka bi sagradio kapelicu dobrovoljnim milodarima. — Već se lijepa svota sabrala, pa se čvrsto, nadamo, da će kapelica biti blagoslovljena već slijedeće godine. — Sama velicij. gospogja Pliverić darovala je za gradnju 200 kr. Broj je pretplatnika za Vaš listić, koji je silno obljubljen, narastao je do 135. Puk se takogjer svakom zgodom sjeća i gradnje Vaše nove Crkve.

Riječ u jedno naš romantični Čabar ne samo, ne će da zaostane za drugim mjestima u štovanju bijele Pirenejske Djevice, nego dapače hoće, da drugima bude uzorom i da im po mogućnosti prednjači.

Župljanin.

DAROVI
ZA

Spomen - Zastavu

M. Sabić, javni bilježnik	5	kr.
Iv. Sušanj	3	„
Ana Z rko	2	„
N. N. (Kraljevica)	1	„
Ana Štiglić	1	„
Vlč. Pleše, župnik	8	„
Don Dinko Tresić	3	„
Katica Vargić, učiteljica	6	„
Nikola i Justina	4	„
Josip Škonjanec	3	„
Ignac Vuk	1	„
Stjepan i Bara	20	„
Zora Erdősi	1	„
N. N.	10	„
Jelka Vukas	2	„
Don M. Kabelić	1	„
Perica Dobanović	3	„
Franica Lujan	3	„
Augustin Wolf	2	„
Vlč. gosp. M. Majnarić	2	„
Dr. Franjo Binički, profesor	10	„
	91	kr.
prije iskazano	37	kr.
Ukupno:	128	kr.

Proširenje „N. G. L."

Presv. Dr. A. Voršak, biskup	8	kr.
Ana Precca iz Nevesinja	1	„
N. N. iz Trsta	4	„
Vlč. g. Koruza, župnik	6	„
	19	kr.
Prije iskazano	45	„
Ukupno	64	kr.

Žarka hvala, a od mile Majke Marije najsrdačnija hvala svima onima, koji me potpomažu e da glasnik drage naše Gospe ne samo prodre u svaku kat. kuću, nego da mu i vanjština bude što ljepša i ugodnija

O. Bernardin Skrivanić,
Provincijal.

SADRŽAJ:

Josić, K. Beljan, R. Beljan, A. Beljan, I. Beljan, R. Milošević, Obitelj Kolundžić, M. Martinek, J. Bačić, M. Čandevlič, M. Debrecin, M. Novogradec, L. Majdenić, A. Majdenić, M. Vidović, P. Franceschi, M. Antončić, F. Rešetar, M. Perković, M. Šimunović, B. Marčetić, J. Carić, R. Horvat, M. Lukinović, N. Bakota, Cippico M., A. Budanko, M. Ergovac, A. Gruica, I. Kuzmanić, N. Kesić, N. Perišić, K. Perišić, V. Perišić, K. Škarica, M. Mikinac, Gj. Sokolić, I. Cetina, K. Mršić, R. Katković.

Po 3 krune darovaše:
I. Fabris, M. Perković, S. Kolek, R. Stipetić, a A. pl. Kunović, F. Horapin darovaše 4 krune.

5 kr. darovaše J. Furlan.

Po 6 kruna je sakupio I. Zorović, I. Kliček, P. Stiglić 10 kr. - darovaše 3 kr. I. Sueot, Z. Pavlović 4 kr.. P. Čaćić 12 kr, N. Pajalić 10 kr., M. i K. Rajković 10 kr., K. Pečenko 10 kr, J Koritnik 10 kr., L. Vitezić treći obrok po 50 kr. *kao utemeljitelj*. Društvo Sv. Krunice Vrbonja 10 kr., isto mjesto treći red 4 kr., J. Pint 11 kr., T. Tratnjak 6 kr., Lj. Grgić 5 kruna.

Sakupila sa crkvu: Fr. Ružić 100 kr. u Kostreni, J. Bačić 235 kr. u Kraljevici, Fr. Glažan 100 kr. u Kostreni, I. Stimec 26 kr., Vrijedna G. I. Gomerčić darovala za crkvu M. B. Lurdske srećku Crv. Križa.

A Jandrić, R. Lazić, M. Jandrić, K. i J. Perša darovale skupa 9 kr., T. Špero 7 kr., M. Eibel sakupila 7 kr.. J. Prpić darovao 3 kr, S. Peloza 2 kr.

M. H. i M. Majerić, M. Kovač, J. i M. Horvatt, M. i M. Živković, F. i T. Braun, M. Otrok, G. Vlaškovac, Roz. Vlaškovac, T. Mrzljak, P. Bolonić, M. Lončarić, T. ud. Šmidt, J. Kralj, Urš. Dorić, Kat. Kovačić, J. Žakić, obitelj G. Stakorić, N. Kolačević, R, Kolesarić, M. Vrbešić, M. Kopić, K. Varzić, E. ud. Marun, M. Cernek, St. Gaži, K. Marcijan, Iv. Baton, K. Kurtanjek, A. Vogrić, Stj. Kolesarić, Iv. Mikić, M. Stević, M. Novogradec, M. Debrecin, Obitelj Trgovčević, I. Vrban, I. Kraljević, J. Zgurić, J. Popovčić, Hodalj M., A. Skender, B. Kapec, Iv. Štimec ml., Ivan Štimec, st. 3 Kr., D. Mašić 3 Kr., D. Hodalj, Š. Sipuš, G. Kobljar, Kate Barbalić, J. Bertić, A. Begović, M. Kvesić, Fr. Petrać, B. Petrać, A. Lipnik, M. Kušec, Mirko Sokol, A. Bukovac, F. Grašić, M. Križmanić, Josip i Franjica Vuk, Eleonora Zapletal, Marija N. N., K. Brtaše, R. Lončarević, Magd. Ljevačić, G. Tomašević. Nadalje ove osobe iz Čabra: Fr. Mezljar, A. Reišel, J. Lajol, M. Orbold, M. Križ, A. Križ, K. Žagar, J. Žagar, Fr. Žagar, M. Žagar, I. Korošić, V. Resman, J. Žagar, M. Poje, M. Turk, F. Janeš, M. Križ, L. Reišel, M. Žagar, J. Tušek, M. Poje, V. Ožbold, M. Ožbold, M. Klaurić, M. Ožbold, G. Miklić, M. Zbošnik, L. Korošec, M. Korošec, A. Ožbold, A. Lakota, I. Šoštavić, G. P. Wolf, F. i M. Križ, S. Križ, M. i Lovro, N. N., F. Urhold. — Svi ovi darovaše po 2 Kr., da budu dionici 260 sv. Misa.

Nadalje darovaše: Pop I. Žic 3 Kr., Vlč. Jos. Akšamović 3 K. — Magda i brat Gjuro Mezak 6 kr. — M. Frater 3 kr. — N. N. iz Proz.. 4 kr. — Ivka Pintar 4 kr. — Vlč. Fr. Jedrejčić 3 kr. — M. M. 10 kr. — Marija Žager 6 kr. — Za primljenu milost F. L. 10 kr. — Ivo Žesto 5 kr. — K. V. 5 kr. — Stj. Ivelja Boškov 4 kr. — Gašpar Kresina 4 kr. — Stjepan Ilić

7.40 — Franc. Pazman 3 kr. — Marko Mlikota 4 kr. — Ljub. Vidmarić ukupno 10 kr. — Vlč. Ant. Jović 5 kr. — Anka Peran za primljene milosti 3 kr. — Don Jerolim Sandri 5 kr. — Vlč. Gjuro Bindász 8 kr. — Janko Levak 4 kr. — Štef. Sibert 4 kr. — Mr. I. Ropar šalje iz Amerike 11 kr. — Pahlich Iv. 10 kr. — Vlč. Franjo Ksav. Tadić 10.20. — Sofija Ferderber 5 kr. — Ter. Meška 5 kr. — Špolj „. Lucija 4.90 kr. — Jedna zahvalna duša iz Zagreba 14 kr.

Č. Ivan Stipanović sabrao od gimnazijalaca i bogoslova nadb. sjemeništa u Zagrebu 25.20 kr. — Bilo Njoj na slavu, Hrvatima na spas!... Velezaslužna Marija Cvelbar sakupila u Novom mestu od lurds. hodočasnika 22 kr. — Neumorni štovatelj Marijin Ivan Kulundžić sakupio je u Novskoj od mnogih osoba 4.40 + 3.50 kr. ...Neka mu naplati Marija!...

Svim vrlim dobročiniteljima izriče najsrdačniju hvalu

O. Bernardin, Provin.

KRASNI PLODOVI.

«Gledajući — piše nam župnik jedne oveće varoši u Slavoniji — kako se narod svagdano sve više otugjuje od crkve, pomislim da toj bujići stadem na kraj.

U tu svrhu toplo preporučim Vaš Glasnik u crkvi. Odmah se javi 40 pretplatnika. Prva sam dva mjeseca sâm vršio službu povjerenika, ali kako mi je bilo nemoguće odoljeti svim poslovima, zamolim jednu plemenitu dušu, da bi me ona za ljubav drage Gospe zamijenila. Spočetka je novi teret nekako teško nosila, ali ga sada s velikim veseljem i dapače nekim ponosom nosi.

Otkako je u župi uveden vaš listić (sada dolazi u 80 istisaka), opazio sam ove lijepe učinke:

1.) Narod u većem broju prisustvuje svaki dan, a osobito na Blagdane, službi Božjoj — 2) — Svećenstvo se više ljubi i štuje — 3) Umanjio se odmah broj čitatelja otrovnoga pokretaškoga lista: **„Hrvatski Narod“**. *4). U puku svaki dan više raste katolička svijest, jer sam opazio, da osobitim zanimanjem čita* **male člančiće**, *koji su tako jezgroviti, puni svetoga oduševljenja i ljubavi.»*

Eto, kako se divno obistinjuju riječi velikoga Pape Leona XIII: **„Novina je neprestana misija u župi!“**